

Η σιωπή της ψυχής

Γεωργία Κανελλοπούλου

Η σιωπή της ψυχής

Η Ελίνα γεννήθηκε σε ένα μικρό ψαροχώρι της Νότιας Κρήτης πριν από 12 χρόνια. Είναι ένα κορίτσι γήινο με έντονα χαρακτηριστικά. Έχει μέτριο ανάστημα και γεροδεμένο κορμί. Το ροδαλό πρόσωπό της είναι στεφανωμένο από σκούρα καστανά μαλλιά που τα έχει πάντα πλεγμένα σε δύο χοντρές, γυαλιστερές πλεξούδες. Όταν τρέχει τυλίγονται γύρω από το κορμί της σαν φίδια. Τα φρύδια της πυκνά και ατίθασα, ρίχνουν ίσκιο στα πράσινα μάτια της. Οι γυριστές βλεφαρίδες δίνουν στο βλέμμα της μια υποψία έκπληξης αλλά και θλίψης. Κάτω από τη λίγο γαμψή μύτη της, το κατσαρό στόμα με τις ανασηκωμένες άκρες, λες και προσπαθεί να συγκρατήσει ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο.

Ο πατέρας της, ο Νίκος, είναι ψαράς, όπως και όλοι οι μόνιμοι κάτοικοι του χωριού. Έχει ένα μικρό καΐκι και με αυτό προσπαθεί να φροντίσει την Ελίνα. Τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα πια. Τα δίχτυα του τον τελευταίο καιρό είναι πιο συχνά άδεια παρά γεμάτα. Λες και η θάλασσα είχε αδειάσει από ψάρια τα τελευταία δύο χρόνια μετά τον μεγάλο σεισμό που είχε συνταράξει το νησί. Οι ψαράδες του χωριού κουνούσαν το κεφάλι μουρμουρίζοντας άλλοτε βρισιές και άλλοτε προσευχές. Πόσο ακόμα θα τους δοκιμάζει ο Θεός; Δε φτάνει που ο σεισμός είχε καταστρέψει τα φτωχικά τους σπίτια...; Έπρεπε και τα καΐκια τους να γυρίζουν άδεια μετά από μέρες αναζήτησης καλής ψαριάς; Έτσι και ο Νίκος, έφευγε κάθε φορά όλο και πιο μακριά με το καΐκι του για να βρει τα κοπάδια των γαύρων που έχουν εξαφανιστεί.

Η μητέρα της Ελίνας, η Αγάπη, είχε πεθάνει στον μεγάλο σεισμό. Όταν άρχισε το θεριό μέσα στη γη να βρυχάται, ήταν τρεις η ώρα τη νύχτα. Ο κόσμος ονειρευόταν μέσα στα ζεστά του παπλώματα. Ο Νίκος είχε φύγει αποβραδís για τη δουλειά. Η Αγάπη αλαφροκοιμόταν όταν ένωσε το πρώτο τράνταγμα. Πετάχτηκε και έτρεξε στο κρεβάτι της Ελίνας προσπαθώντας να τη σηκώσει για να τη βγάλει έξω. Το παιδί βαρύ και ασήκωτο στο βάθος του ύπνου του δεν κουνιόταν. Η μάνα τραβούσε το κοιμισμένο κορίτσι, μέχρι που ξύπνησε και υπακούοντας στις προσταγές της, έτρεξε στην εξώπορτα και πετάχτηκε στην αυλή, σκούζοντας από τον τρόμο και τον πανικό. Η Αγάπη όμως δεν πρόλαβε να βγει... Η κεραμιδένια παλιά στέγη με τα σαρακοφαγωμένα δοκάρια κατέρρευσε και την καταπλάκωσε. Το κορίτσι, όταν είδε να βγάζουν νεκρή τη μάνα του από τα συντρίμια, σκεπασμένη με το δικό της πάπλωμα, λες και μέσα της έσβησε το φως. Τα πάντα χάθηκαν για την Ελίνα και βούλιαξε σε έναν κόσμο σιωπής. Από κείνο το βράδυ δεν ξαναμίλησε.

Ο πατέρας της τον πρώτο καιρό περιφερόταν οργισμένος και αεικίνητος. Προσπαθώντας να σώσει ότι μπορούσε να σωθεί από το βίός τους, έφτιαξε ένα πρόχειρο κατάλυμα χρησιμοποιώντας τα συντρίμια του πεσμένου σπιτιού τους. Απασχολημένος όπως ήταν, τού πήρε λίγο καιρό να καταλάβει πως το παιδί δεν έλεγε κουβέντα από το βράδυ του σεισμού. Από την άλλη, ίσως και να τον βόλευε η σιωπή της προκειμένου να μην έχει και τις δικές της πληγές να γιατρέψει. Όταν τελικά συνειδητοποίησε πως η Ελίνα είχε μουγγαθεί, την πήγε σε γιατρούς στο Ηράκλειο και μετά στην Αθήνα. Όλοι του έλεγαν το ίδιο: Δεν υπήρχε παθολογική αιτία για την κατάστασή της... Ήταν καθαρά το σοκ του σεισμού και η απώλεια της μητέρας της που είχε προκαλέσει αυτή τη σιωπή... Σε λίγο καιρό θα επανερχόταν η ομιλία της.

Οι εβδομάδες όμως περνούσαν και η Ελίνα παρέμενε σιωπηλή. Ακόμα και όταν ξαναπήγε στο σχολείο, οι δάσκαλοί της ξέροντας τί της είχε συμβεί, δεν την πίεζαν να μιλήσει. Παρακολουθούσε τα μαθήματα χωρίς να συμμετέχει και χωρίς να την ενοχλεί κανείς. Τα παιδιά απομακρύνθηκαν σιγά σιγά από αυτήν γιατί τα φόβιζε η σιωπή της. Όχι μόνο η σιωπή της... Ήταν και κάτι άλλο που τα έσκιαζε... Η απόλυτη απουσία ενδιαφέροντος για οτιδήποτε, η αίσθηση πως ότι κι αν γινόταν μπροστά της δε θα της καιγόταν καρφί. Μια μέρα για να την κάνουν να μιλήσει, την έπιασαν και την έδεσαν με ένα σκοινί. Το κορίτσι στριφογύριζε να ελευθερωθεί από τα δεσμά του, όμως δεν έβγαλε μιλιά. Ακόμα και όταν άρχισαν να την τρυπουν με καρφίτσες που είχαν πυρώσει στην άκρη, λες και δεν τις ένιωθε, μόνο ανέπνεε με αγωνία ανοιγοκλείνοντας το στόμα της σαν το ψάρι έξω από το νερό. Στο τέλος τα παιδιά κατάλαβαν πως δεν επρόκειτο να μιλήσει. Την άφησαν στην ησυχία της και ούτε ξανασχολήθηκαν μαζί της.

Ο Νίκος βλέποντας την κόρη του να κλείνεται ολοένα και πιο πολύ στον εαυτό της, το έβρισκε όλο και πιο δύσκολο να την προσεγγίσει. Η απόσταση μεταξύ τους όλο και μεγάλωνε. Τί να της πει άλλωστε; Δεν ήξερε από κορίτσια. Αυτός μόνο από ψάρια γνώριζε. Η Αγάπη ήταν πάντα κοντά στη μικρή. Αυτή ήξερε τα πάντα για την Ελίνα και θα μπορούσε όλα να τα διορθώσει. Εξάλλου το κορίτσι μεγάλωνε... Μέρα με τη μέρα μεταμορφωνόταν σε γυναίκα. Πώς θα μπορούσε να της μιλήσει για αυτά που μιλούσε τα κορίτσια με την μητέρα τους όταν μεγαλώνουν; Τράβηξε λοιπόν και αυτός στην άκρη του και οι θλίψεις τους δεν βρήκαν δρόμο να συναντηθούν. Έμεινε ο καθένας στη γωνιά του αναμασώντας τον πόνο και τη στεναχώρια του.

Οι μήνες κυλούσαν και η Ελίνα μεγάλωνε μες στη σιωπή. Έκανε τις δουλειές του σπιτιού, βοηθούσε τον πατέρα της με το καΐκι, έκανε τσάτρα-πάτρα τα μαθήματά της και δεν ζητούσε

τίποτα άλλο. Όταν τελείωνε με τις δουλειές, τής άρεσε να κάθεται στο πεζουλάκι του κήπου που έβλεπε προς τη θάλασσα. Τότε έφερνε ξανά στο νου της τις μέρες που ζούσε η μητέρα της. Θυμόταν τις χαρές, τα παιχνίδια, τα μαλώματα, τη σιγουριά που ένιωθε όταν ήταν δίπλα της. Η μαμά της κρατούσε όλο της τον κόσμο στη θέση του. Όταν πέθανε, η Ελίνα ένιωσε να ανοίγει μια μεγάλη τρύπα στην καρδιά της. Μέσα σε αυτή την άβυσσο έπεσε το γέλιο, η χαρά, η ελπίδα, η ανακούφιση, η ασφάλεια. Χάθηκαν τα όμορφα και σταθερά σημεία της ζωής της. Όλα εξαφανίστηκαν, καταποντίστηκαν στο μαύρο σκοτάδι του πένθους. Κανένα φως, ούτε καν ένα λυχναράκι να κρατάει μια φλογίτσα αναμμένη. Για τί να μιλήσει αφού δεν υπήρχε η μαμά της εκεί για να την ακούσει; Ποιος θα γελούσε με τα αστεία της και τα καμώματά της; Ποιος θα σιγομουρμούριζε ένα τραγούδι μαζί της; Ποιος θα άκουγε τα όνειρά της όταν ξυπνούσε το πρωί; Ποιος θα ξόρκιζε τους εφιάλτες της τις νύχτες όταν ξυπνούσε τρομαγμένη και θα της ψιθύριζε: «Όνειρο ήταν... πάει πέρασε... εγώ είμαι εδώ...». Να μιλήσει να πει τί...; «Μαμά γύρνα πίσω...; Φοβάμαι...; Πάρε με αγκαλιά...; Μού λείπεις...; Έχω πεθάνει και εγώ μαζί σου...; Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...;» Γι' αυτό σιωπούσε. Γιατί αν τα έλεγε όλα αυτά φωναχτά θα έσπαγε η καρδιά της. Μέσα από την ανείπωτη θλίψη της, έβλεπε τη σκιά του πατέρα της να περιφέρεται γύρω της και να προσπαθεί να κρατήσει και αυτός τα κομμάτια του ενωμένα. Μάταια βέβαια... Και ο δικός του κόσμος είχε χαθεί ανεπιστρεπτί. Η Αγάπη ήταν η δυνατή κόλλα της οικογένειάς τους. Ο Νίκος έλειπε μερόνυχτα ολόκληρα και έμεναν πίσω οι δύο γυναίκες να ξεροσταλιάζουν μέχρι να γυρίσει. Ειδικά όταν ο καιρός αγρίευε, ξενυχτούσαν και οι δύο προσευχόμενες να είναι καλά ο άντρας και πατέρας τους. Να τον φυλάει ο Αι Νικόλας, να γυρίσει στο σπίτι τους σώος. Και όταν γύριζε πια, μουσκεμένος ως το κόκαλο, στυμμένος και ψημένος από την κούραση και την αλμύρα, έπεφταν πάνω του και τον χιλιοφιλούσαν, σαν να έχει γυρίσει από τον θάνατο. Η Ελίνα τον λυπόταν, όμως δεν είχε μάθει να ζει με τον πατέρα της. Η μάνα της ήταν όλος ο κόσμος της. Ο πατέρας ήταν απών και παρόλο που ήταν τρυφερός μαζί της όταν ερχόταν, ένιωθε να τον φοβάται και να του κρατάει κακία. Έχανε τη μαμά της, αφού έπρεπε να τη μοιράζεται μέχρι να ξαναφύγει ο πατέρας με το καίκι.

Η Ελίνα μεγάλωνε μόνη της σαν αγριολούλουδο στις γυμνές πλαγιές του βουνού.

Ένα απόγευμα του Μαΐου καθόταν στο αγαπημένο της πεζουλάκι και κοιτούσε τη θάλασσα. Έψαξε στην τσέπη του φουστανιού της για να βρει τα κεράσια που είχε μαζέψει περνώντας από την κερασιά του κήπου. Ήξερε πως ήταν άγουρα ακόμα και ξινά, όμως δεν μπορούσε να κρατηθεί άλλο και να μην τα δοκιμάσει. Μαζί με τα κεράσια τράβηξε από την τσέπη της διπλωμένο ένα χαρτάκι. Δεν ήταν εκεί πριν λίγο... Ή δεν το είχε πάρει νωρίτερα χαμπάρι...

Η Ελίνα τα δύο τελευταία χρόνια δεν είχε αγοράσει ρούχα. Ένα πρωί ανακάλυψε πως δεν είχε τίποτα πια να φορέσει. Όλα της τα ρούχα ήταν στενά και κοντά. Τότε έψαξε στο μπαούλο. Είχε δει τον πατέρα της να καταχωινιάζει εκεί τα ρούχα της Αγάπης. Τα είχε κρύψει για να μην τα βλέπει ... Πονούσε πολύ στο θέαμα... Η Ελίνα βούτηξε τα φουστάνια της μάννας της στην αγκαλιά της και χώνοντας το πρόσωπό της μέσα, τα μύρισε ξεσπώντας σε λυγμούς. Έκλαψε πολύ πάνω από τα ρούχα της Αγάπης... Όταν ησύχασε, φόρεσε ένα φουστάνι της μητέρα της. Της έπεφτε μεγάλο... Ξαφνιάστηκε με το συναίσθημα που ένιωσε... Σα να μεγάλωσε ξαφνικά. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και διαπίστωσε πως έμοιαζε στη μαμά της. Αισθάνθηκε ζεστασιά και πως δεν ήταν τόσο μόνη.

Και τώρα; Τί ήταν αυτό το χαρτάκι; Το ξεδίπλωσε και διάβασε...

«Αγάπη μου, ετοιμάζομαι πάλι να φύγω με το καΐκι... Είναι μεσάνυχτα... Ακούω τις κοιμισμένες σας ανάσες και αγαλλιάζει η ψυχή μου. Κάθε φορά μου γίνεται όλο και πιο δύσκολο να σας αποχωριστώ... Μού λείπετε... Σας αγαπώ τόσο πολύ...».

Η Ελίνα ξαναδιάβασε το σημείωμα πολλές φορές... Δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι ο πατέρας της, αυτός ο αμίλητος και φευγάτος άντρας, θα έγραφε τέτοια λόγια. Άραγε να υπήρχαν και άλλα τέτοια χαρτάκια;

Έτρεξε πίσω στο σπίτι και άρχισε να ψάχνει στο μπαούλο. Ψαχούλεψε όλες τις τσέπες στα ρούχα της μητέρας της σκορπίζοντάς τα στο πάτωμα. Δε βρήκε τίποτα... Όμως είδε στον πάτο του μπαούλου μια διπλωμένη υφαντή κουβέρτα. Της τράβηξε την προσοχή ένα φούσκωμα που έκανε. Άγγιξε την κουβέρτα και ένιωσε κάτι σκληρό να βρίσκεται από κάτω. Βρήκε ένα ξύλινο κουτί και το τράβηξε έξω. Κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα, το έβαλε στην ποδιά της και το άνοιξε. Μέσα υπήρχαν πολλά διπλωμένα χαρτάκια σαν αυτό που είχε βρει. Υπήρχαν και μερικές ασπρόμαυρες φωτογραφίες. Έπιασε την πρώτη και αναγνώρισε τον εαυτό της μωρό στην αγκαλιά της μητέρας της. Φορούσε καπελάκι με φραμπαλά, γυαλιστερό φουστανάκι μέχρι τους αστραγάλους, καλτσάκια με δαντέλα και παπούτσια μπαλαρίνας. Ο πατέρας είχε απλώσει το χέρι του και αγκάλιαζε και τις δύο. Τα μάτια τους ήταν λαμπερά, γεμάτα περηφάνεια και ευτυχία. Ήταν και οι ίδιοι καλοντυμένοι και η Ελίνα υπέθεσε πως μάλλον θα ήταν από την ημέρα της βάφτισής της.

Στην επόμενη είδε τους γονείς της τη μέρα του γάμου τους. Η μητέρα της φορούσε ένα σεμνό νυφικό με κοντό μανικάκι και φαρδιά, μακριά φούστα από δαντέλα. Στο κεφάλι της φορούσε το στεφάνι του γάμου και τα χέρια της καλύπταν μέχρι πάνω από τους αγκώνες, μακριά, λευκά, σατέν γάντια. Καθόταν σε μια καρέκλα και κοιτούσε τον πατέρα της, που στεκόταν όρθιος στο πλάι της. Φορούσε ένα σκούρο κοστούμι με λευκό τριαντάφυλλο στο πέτο. Είχε το ένα χέρι του γύρω από τους ώμους της Αγάπης και έσκυβε ελαφρά προς εκείνη. Την κοιτούσε και το βλέμμα του ήταν μελωμένο... Βλέμμα ενός ερωτευμένου άνδρα...

Κρατώντας την επόμενη φωτογραφία, είδε τον πατέρα της να την έχει βάλει στους ώμους της και να τη στριφογυρίζει. Η Ελίνα ήταν ξεκαρδισμένη από την περιδίνηση και το χοροπηδητό... Τη θυμόταν εκείνη τη μέρα... Ίσως να ήταν και η πρώτη της ανάμνηση από τη νηπιακή της ηλικία. Δεν ήταν πάνω από τεσσάρων χρονών. Ήταν ανήμερα Πάσχα και ο πατέρας ήταν σπίτι. Θυμάται τη μητέρα της κεφάτη να μαγειρεύει το μεσημεριανό εορταστικό φαγητό -αρνάκι με πατάτες στο φούρνο- και να τραγουδάει. Ο πατέρας εκείνη τη μέρα είχε κάνει όλες τις τρέλες μαζί της... Παιχνίδια, γαργαλητά, κυνηγητά, κρυψίματα, τρομάγματα... Θυμόταν το βροντερό γέλιο του και πόσο της άρεσε να το ακούει. Έκανε κι έλεγε όλες τις τρέλες προκειμένου να τον προκαλεί και να γελάει περισσότερο. Μετά το φαγητό είχαν ξαπλώσει και οι τρεις τους στο κρεβάτι των γονιών της. Μέχρι να την πάρει ο ύπνος, θυμόταν καθαρά το αίσθημα ασφάλειας και ευτυχίας που ένιωθε ανάμεσά τους και πως ο μπαμπάς της δεν ήταν «ο ξένος» που τον θεωρούσε μέχρι τότε.

Στην τελευταία φωτογραφία ήταν η Αγάπη μαζί με την Ελίνα, σε ένα κοντινό ενσταντανέ. Ήταν αγκαλιασμένες, μάγουλο με μάγουλο. Η Ελίνα είχε πλέξει σφιχτά τα χεράκια της γύρω από το λαιμό της μαμάς της για να είναι όσο πιο κοντά της γίνεται... ή για να μην της φύγει. Το βλέμμα της φανέρωνε λαχτάρα και απληστία για την Αγάπη. Η μάνα της φαινόταν ξαφνιασμένη από το σφίξιμο αλλά και να το διασκεδάζει. Σε αυτήν τη φωτογραφία κατάλαβε η Ελίνα ότι είχε τα χαρακτηριστικά της μαμάς της. Τα τοξωτά φρύδια, τα στοχαστικά μάτια, το κατσαρό στόμα.

Πήρε στα χέρια της ένα χαρτάκι, το ξεδίπλωσε και διάβασε: «Αγάπη μου, κάθομαι στην πρύμνη του καϊκιού και σας συλλογιέμαι. Είναι ξημερώματα και ουρανός έχει πάρει φωτιά από τον ήλιο που ξεπροβάλλει. Απόψε έβρεχε όλη τη νύχτα, αλλά η θάλασσα ήταν ήσυχη. Μάζεψα τα δίχτυα μου και ήταν γεμάτα. Ανυπομονώ να γυρίσω κοντά σας και να πάμε στην πόλη που έχει το πανηγύρι, να φάμε λουκουμάδες και να πάει το παιδί στις βαρκούλες να χαρεί... Ανυπομονώ να γυρίσω σπίτι μας και να με υποδεχτείς όπως πάντα λέγοντάς μου... Καλώς γύρισες άντρα μου!!!!...»

Στο επόμενο σημείωμα ο Νίκος έγραφε: «Αγάπη μου, έφυγα πολύ ανήσυχος για το παιδί μας και ακόμα είμαι... φοβάμαι... γιατί ο πυρετός δεν κατεβαίνει; Προσεύχομαι να γίνει καλά και σε δυο μέρες που θα γυρίσω να την βρω να παίζει στην αυλή μας με τη γάτα. Αν πάθει κάτι θα τρελαθώ...».

«Αγάπη μου, μπορεί να με κοροϊδεύεις που σου γράφω γράμματα από τη θάλασσα, αλλά έτσι νιώθω πως είμαι πιο κοντά σας. Κάνει πολύ κρύο σήμερα. Η θάλασσα ήταν ανακατωμένη και η ψαριά βγήκε λειψή... Θα προχωρήσω νοτιότερα μήπως και συμπληρώσω το μεροκάματο. Σας σκέφτομαι κοντά στη γωνιά... Να διαβάσει η μικρή για το σχολείο της και συ να πλέκεις ανήσυχη για τον παλιόκαιρο. Σας βλέπω να ζεσταίνεστε και ζεσταίνεται και η ψυχή μου...».

Η Ελίνα συνέχισε το διάβασμα όλο και πιο περίεργη αλλά και ξαφνιασμένη από αυτά που μάθαινε για τον πατέρα της. Στα γράμματα του προς την Αγάπη, διηγούνταν τη ζωή του πάνω στο καϊκι, πώς ήταν ο καιρός, η θάλασσα, τα χρώματα, ο αέρας... Τί σκεφτόταν, τί ένιωθε, τί τον πονούσε, τί του έλειπε... Σχολίαζε το τί είχε γίνει στο σπίτι, τις διαφωνίες τους, τους τσακωμούς τους, τις έγνοιες τους. Της ζητούσε συγγνώμη ή την επέπληττε αν είχε φερθεί αυστηρά στην Ελίνα και της έλεγε να προσέχει το παιδί... Διαβάζοντας αυτές τις γραμμές, ξεκαθάριζε στο μυαλό της μια εικόνα του πατέρα της πολύ διαφορετική από αυτήν που είχε συνηθίσει να έχει. Πάντα πίστευε πως ήταν ένας απόμακρος άνδρας του χωριού, που δεν είχε άλλη έγνοια εκτός από τη δουλειά του, που δεν έδινε σημασία για το τί γινόταν μέσα στο σπίτι αλλά ούτε και στην ίδια. Δεν εκδήλωνε τα συναισθήματά του και φαινόταν αδιάφορος και απών, ακόμα και όταν ήταν στο σπίτι. Όμως τώρα ξεπρόβαλλε ένας άνδρας τρυφερός, στοργικός και ευαίσθητος... βαθιά ερωτευμένος με τη γυναίκα του... που δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς το παιδί του. Νοιαζόταν και καιγόταν η καρδιά του από την ανησυχία όταν έλειπε. Ένας ποιητής που είχε διαλέξει αυτόν τον τρόπο για να καταλαγιάζει την αγωνία του... να εκφράζει στη γυναίκα του όλα αυτά που δεν μπορούσε να της εκφράσει με το στόμα... να της δείχνει τον έρωτά του και το πάθος του.

Όταν τελείωσε το διάβασμα το κορίτσι άκουγε μες το κεφάλι της τα λόγια του πατέρα της. Ένιωθε σαν να είχε γυρίσει ο χρόνος πίσω... τότε... πριν το σεισμό. Θυμόταν αρκετά από τα περιστατικά που περιγράφονταν στα σημειώματα και τα ξαναζούσε ένα ένα. Χαμογέλασε και ξαφνιάστηκε με το ίδιο της το χαμόγελο. Ένωσε στο στήθος της κάτι να τρέμει, σαν γαργαλητό. Θυμήθηκε πώς ήταν να αισθάνεσαι χαρά, ευτυχία, ανακούφιση. Ξαναθυμήθηκε τη σιγουριά που ένιωθε κοντά στη μάνα. Ένιωθε να ψηλώνει και να μην αγγίζει πια τη γη. Λες και έβγαλε φτερά στην πλάτη...

Άρχισε να μαζεύει από γύρω της τα χαρτάκια και να τα ξαναδιπλώνει με τρυφεράδα. Τα τακτοποίησε όλα μέσα στο κουτί και από πάνω έβαλε τις φωτογραφίες. Το έκλεισε και το έχωσε πάλι κάτω από την κουβέρτα.

Μάζεψε από το πάτωμα όλα τα ρούχα της Αγάπης και τα έβαλε στη σκάφη να τα φρεσκάρει. Ήθελε να τα φροντίσει και να τα φορέσει...έστω κι αν κάποια της ήταν μεγάλα. Θα τα «γέμιζε» με τον καιρό... Τα έπλυνε και τα άπλωσε στον ήλιο να στεγνώσουν. Τα έβλεπε να χορεύουν στον απογευματινό αέρα και νόμιζε πως έβλεπε τη μάνα της να της γνέφει και να της χαμογελά.

Είχε σουρουπώσει όταν γύρισε ο Νίκος από το ψάρεμα. Το βήμα του ήταν κουρασμένο. Το βλέμμα του άδειο. Μπήκε στο δωμάτιο και κοίταξε την Ελίνα που στεκόταν όρθια δίπλα στο τραπέζι. Κάτι διαφορετικό υπήρχε πάνω της... Πρόσεξε το φουστάνι που φορούσε το κορίτσι. Το θυμήθηκε και η καρδιά του πόνεσε. Ήταν της Αγάπης. Της το είχε πάρει από το πανηγύρι της Αγίας Μαρίνας. Έσφιξε τα χείλια και ξανακοίταξε την Ελίνα. Το κορίτσι του χαμογελούσε με το πιο φωτεινό της χαμόγελο...

- Καλώς γύρισες πατέρα μου! την άκουσε να λέει και η φωνή της ήταν γάργαρα και δυνατή.

Τα δάχτυλά του λασκάρισαν και τα κοφίνια που κρατούσε κύλησαν στο πάτωμα. Τα πόδια του λύγισαν και γονάτισε. Σήκωσε το κεφάλι του προς τον ουρανό... Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του και οι ώμοι του τραντάζονταν από λυγμούς. Άνοιξε τα χέρια του και η Ελίνα τρέχοντας χώθηκε στην αγκαλιά του. Γελούσαν και έκλαιγαν μαζί. Επιτέλους, βρήκε ο ένας την καρδιά του άλλου... Μαζί πια θα περνούσαν το βαθύ πέλαγο του πόνου και της λύτρωσης.

Revision #5

Created 28 February 2024 14:28:28 by Admin

Updated 28 February 2024 19:24:59 by Admin